

## „Elindult világot látni...”

Tamási Áron 125 éve indult Farkaslakáról.

„Igen, a születés nemcsak érdekes, hanem jellemző is: sok mindent megmagyaráz, ami egy írásműben láthatatlanul és mögötte érezhetően jelen van. Sőt az az érzésem, s ez már titkolt rögeszmévé is vált nálam, hogy az ősök és azoknak sorsa is mind benne van az írásban. Az én őseim, ameddig nyomon lehet követni, apai és anyai ágon egyaránt mindig székelyek voltak, és katolikusok. Néha már szinte a függetlenségem rovására megy, annyira írásaimban érzem őket: székelységüket s különösen mély katolikus voltukat...”

Tamási Áron.

Volt – nem volt. Mese... valóság? Valóságunk sokszor meseszerű, meséink pedig igazak, életszerűek.

Mégiscsak volt. Tündérország közepében, egy kicsi székely faluban, Farkaslakán. Tamási Áron, szegény ember fiaként született, „akinek magasra hágni / anyatej adott erőt” (Nagy László). 125 évvel ezelőtt, amikor szegénylegényként elindult innen, egy kicsi házból, elindult világot látni, szolgálatot keresni. Ment, mendegélt, átment az üveghegyeken is túlra..., közben lehajolt és enni adott a hangyának is, ha kellett. Alázattal kopogtatott. Egy életem, egy halálom! Mert elindulni, mert menni és főleg: mert visszatérni! Szolgálatot keresett, szolgálatot talált: szolgált segéd munkásként, banktisztviselőként, Ábelként a Hargitán... és szolgált, ma is szolgál gondolataival, szavaival, műveivel. Surgyelánokkal, sárkányokkal... néha saját sárkányaival is küzdött... de elérte a királyságot. Vagy lehet, hogy nem is szegény legény, hanem királyfi volt? Igen. Szűzmáriás királyfi. Vagy tisztavízű hegyi patak volt, mely a Gordon alól indult el, tiszta forrásból, lassan csörgedezve? Aki vizében dalokat, meséket, balladákat oldott, és az óceánban is emlékezett a Nyikóra hajló zöld ágak reménysusogására? Abban a tudatban csillant a vize, „hogy a hegyi patak eléri a tengert és az igaz szándék a győzedelmet”. Ma is ez a patak üzenete. Remény.

„És betöltjük reménységgel a világot, mely minden percében a kezdet és a vég.”

Bejárta az utat, mely a székely faluból indult és ide is tért vissza.

Király lett.

Ma ott ül az örök királyságban, a Halhatatlanság országában... de itt hagyott egy szavakban megteremtett világot, mely bennünket is tud emelni, irányítani utunkban, melynek célja szintén a végső királyság.

„...erkölcsi törvény, amely emberi életet igazán meghatároz és irányít, csak egy van: a sorsot, mely a születésben jelentkezik, vállalni kell... Embernek születtünk: ami Istenhez hasonló bennünk, az vezessen!”

Születésnap. Örömnünap... és igen, legyenek ünnepeink! Merjünk örülni, együtt örülni és hálát adni, megköszönni Istennek, hogy egyszer régen, egy szeptemberi napon adta nekünk Őt, Tamási Áront! Hogy szavai, művei, átmenve az idő és az emberek rostáján, értékesnek találtattak, örökérvényűek.

Ünnepel Farkaslaka, ünnepel a Kárpát-medence, a világ magyarsága, de nem csak idén érdemes odafigyelni nagy írónk gondolataira.

„A legnagyobb dolog: világot teremteni” – fogalmazott nagy székely írónk, és igen, ahhoz, hogy tudjunk világot teremteni, világosságot hozni, szikra kell, fény kell, és fényforrásokat kell keresnünk. Tamási Áron és az általa teremtett, szóban örökül hagyott világ ilyen fényforrás, fáklya, amely mindannyiunkat meggyújthat, lángot adhat. A világosság a sötétségben világít, de a sötétség nem fogadta be... szólt Jézus Krisztus egykoron... Sötétség elég van, egyre inkább sötétedőnek látszik világunk, de a mi felelősségünk, hogy fényeket keressünk, befogadjunk és gyújtsunk. Engedjük, hogy a hit, az életigenlés és életöröm, mely jelen van a Tamási-művekben, erőforrásként váljanak javunkra. Ezek a gondolatok akkor tudnak hatni, ha életre kelnek: elmondva, olvasva, játszódva.

Tamási Áron nagyon szerette a szülőföldjét, szerette a forrást, Farkaslakát, szerette a magyarságot... hitt az igaz értékekben, ezt hirdette és hirdeti ma is. Szeretett élni. A világteremtés mindannyiunk feladata! Ne mindig másoktól várjuk világunk boldogítását! Ne azt keressük és szóljuk, hogy mitől sötét ez a világ, hanem mindenki a maga helyén próbálja megteremteni az általa is teremthető jó világot. Merjük észrevenni, hogy szép az élet! Mert nekünk „Nem sírni kell, hanem megküzdeni a világgal”, ahogyan az Ósvigasztalásban fogalmaz nagy írónk. Hinnünk kell az emberi értékekben, kapcsolatokban... a szeretet erejében, a szerelemben, mert...

„Ameddig lesz hű szerelem,  
így lesz ezután es:  
Legyőzi a jó a rosszot  
S a tiszta szív a gonoszot  
Mindig ezután es.”

Ő nagy, vitéz lélekkel mutatta meg, hogy mindig lehet újrakezdeni, és azt, hogy a szépséges szívárvány sokszor csalóka, de az ördögöt legyőzte Józsiásként is, vagy legalább odafagyasztotta az Olt hídja mellé.

Tamási Áron a „virággal az illatot s a tűzzel a meleget is ki tudta mondani. Vagyis a valót igazzá tette.”

„Bárhonl vagy, és bárhonl vannak a többiek, akik a magyar nyelv családjába tartoztok: ne a gyász színeit lobogtassátok felénk, hanem teljetek el annak a reménységnek erejével, melyet erről a földről az egész nép az élet természetes vágyával küld a világba. Igen, mi ezt küldjük a világba, amelyről hisszük, hogy nagy vajúdások között megtisztulni és egygé lenni törekszik.”

Volt, hol nem volt... Tündérek földjéről indult. Teste ide simult vissza a szeretett szülőföldbe, mely honunk.

„Édes honunk, tündérek földje,  
Benned virul a jók reménye!  
Őrzője légy mindig a fénynek,  
S védő pajzsa tiszta szíveknek!”



Tamási Anna, Tamási Áron húga a Tamási Áron-emlékház előtt, Farkaslakán 1972-ben (Fortepan/Faragó László)